

О. Л. Малиш,

здобувач вищої освіти третього (освітньо-наукового) рівня

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5346-961X>

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕДУР В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Державний університет «Київський авіаційний інститут»

проспект Любомира Гузара, 1, 03058, Київ, Україна

E-mail: molex2014@ukr.net

Метою статті є дослідження шляхів удосконалення нормативно-правового регулювання адміністративних процедур в органах місцевого самоврядування в Україні. **Методи дослідження:** обрана тема наукового дослідження потребує застосування різноманітних наукових методів і підходів для отримання якісних результатів. Тому для вирішення поставлених завдань використано такі методи дослідження: аналіз; системний метод; аналітичний тощо. **Результати:** удосконалення нормативно-правового регулювання адміністративних процедур в органах місцевого самоврядування в Україні є необхідним кроком для підвищення правової визначеності, забезпечення ефективного судового захисту та посилення конституційних гарантій осіб. **Обговорення:** адміністративна процедура має ключове значення для місцевого самоврядування, оскільки, з одного боку, вона визначає порядок реалізації органами місцевого самоврядування своїх повноважень, а з іншого, слугує інструментом забезпечення прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб. Дослідження питань нормативно-правового регулювання адміністративних процедур у сфері діяльності місцевих рад обумовлюється потребою у глибокому аналізі та пошуку ефективних напрямів удосконалення вітчизняного законодавства, що регламентує регулювання адміністративних процедур в органах місцевого самоврядування в Україні, зокрема й порядок прийняття й оскарження нормативно-правових актів органів місцевого самоврядування. Крім того, проблематика набуває вагомого значення як у науковому, так і в практичному вимірі, оскільки вимагає дослідження результативності наявних механізмів, виявлення прогалин у нормативному регулюванні, а також оцінки відповідності національних норм міжнародним стандартам у сфері захисту прав громадян і розвитку місцевої демократії. Здійснення комплексного підходу в межах даної роботи дозволить окреслити основні недоліки чинної системи, сформулювати пропозиції з удосконалення правового регулювання та сприяти формуванню ефективної адміністративної практики на місцевому рівні. Взагалі сучасні тенденції розвитку публічного адміністрування вимагають забезпечення відкритості, прозорості та ефективності діяльності органів місцевого самоврядування. Однією з передумов досягнення цього є чітке та системне нормативно-правове регулювання адміністративних процедур.

Ключові слова: органи місцевого самоврядування; адміністративна процедура; нормативно-правове регулювання; публічне адміністрування.

Постановка проблеми та її актуальність. Адміністративна процедура має ключове значення для місцевого самоврядування, оскільки,

з одного боку, вона визначає порядок реалізації органами місцевого самоврядування своїх повноважень, а з іншого, слугує інструментом за-

безпечення прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб.

Доцільно вказати, що дослідження питань нормативно-правового регулювання адміністративних процедур у сфері діяльності місцевих рад обумовлюється потребою у глибокому аналізі та пошуку ефективних напрямів удосконалення вітчизняного законодавства, що регламентує регулювання адміністративних процедур в органах місцевого самоврядування в Україні, зокрема й порядок прийняття й оскарження нормативно-правових актів органів місцевого самоврядування. Крім того, проблематика набуває вагомого значення як у науковому, так і в практичному вимірі, оскільки вимагає дослідження результативності наявних механізмів, виявлення прогалин у нормативному регулюванні, а також оцінки відповідності національних норм міжнародним стандартам у сфері захисту прав громадян і розвитку місцевої демократії. Здійснення комплексного підходу в межах даної роботи дозволить окреслити основні недоліки чинної системи, сформулювати пропозиції з удосконалення правового регулювання та сприяти формуванню ефективної адміністративної практики на місцевому рівні.

Взагалі сучасні тенденції розвитку публічного адміністрування вимагають забезпечення відкритості, прозорості та ефективності діяльності органів місцевого самоврядування (далі – ОМС). Однією з передумов досягнення цього є чітке та системне нормативно-правове регулювання адміністративних процедур.

Аналіз досліджень і публікацій з проблеми. Проблематиці, пов'язаній із розглядом та аналізом адміністративних процедур у сучасній вітчизняній і зарубіжній адміністративно-правовій науці, присвячені численні праці таких відомих українських учених, як В.Б. Авер'янов, О.Ф. Андрійко, В.М. Бевзенко, І.В. Болокан, О.Г. Бондар, Л.Є. Букіна, Д.В. Лученко, О.О. Маркова, О.В. Марченко, Р.С. Мельник, В.О. Хоменко та інші.

Метою статті є дослідження шляхів удосконалення нормативно-правового регулювання адміністративних процедур в органах місцевого самоврядування в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Варто вказати, що питання, пов'язані з нормативно-правовим регулюванням адміністративних процедур, періодично опиняються у фокусі наукових досліджень вітчизняних правознавців. Зокрема, заслуговують на увагу підходи Л.Є. Букіної [1, с. 454], якою розглянуто специфіку проваджень, пов'язаних з оскарженням таких актів у межах адміністративного процесу. Також суттєвий внесок у дослідження проблематики здійснив О.В. Цельєв [2, с. 72], який проаналізував роль адміністративного судочинства як ключового інструменту забезпечення прав громадян від неправомірних рішень чи дій влади. Крім того, заслуговує на увагу й позиція В.О. Хоменка [3, с. 144], який висвітлив процедурні особливості нормотворчої діяльності ОМС.

На сучасному етапі нормативно-правове регулювання адміністративних процедур в органах місцевого самоврядування України ґрунтується на низці базових нормативних актів, які формують загальнообов'язкові засади здійснення публічного адміністрування на місцевому рівні.

Передусім, Конституція України закріплює фундаментальні принципи діяльності органів публічної влади, включно з місцевим самоврядуванням, зокрема принцип законності, правової визначеності, самостійності місцевих громад та їх права на участь у вирішенні питань місцевого значення.

Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначає організаційно-правові засади функціонування місцевого самоврядування, структуру та компетенцію його органів, а також загальні принципи нормотворчої діяльності на місцевому рівні.

Якісно новий етап у регулюванні адміністративних процедур започатковано із прийняттям Закону України «Про адміністративну процедуру», який набрав чинності 15 грудня 2023 року. Цей закон вперше на рівні спеціального законодавчого акта комплексно врегулював процедуру прийняття індивідуальних адміністративних актів органами виконавчої влади та місцевого самоврядування, увівши у вітчизняну правову систему європейські стандарти належного вря-

дування, такі як участь особи у процесі прийняття рішень, обґрунтованість адміністративного акта, дотримання строків тощо.

Відповідно до положень Закону України «Про адміністративну процедуру» (далі – Закон) [4], адміністративна процедура розуміється як встановлений нормативно-правовими актами порядок розгляду та вирішення адміністративних справ (п. 5 ч. 1 ст. 2 Закону) [4].

Одним із основних учасників адміністративної процедури є адміністративний орган – «орган виконавчої влади, орган влади Автономної Республіки Крим, орган місцевого самоврядування, їх посадова особа, інший суб'єкт, який відповідно до закону уповноважений здійснювати функції публічної адміністрації» (п. 1 ч. 1 ст. 2 Закону) [4], тобто орган до якого також належать органи та посадові особи місцевого самоврядування, які розглядають справи у сфері публічно-правових відносин, пов'язані з реалізацією прав, свобод чи обов'язків особи, а також захистом її законних інтересів.

У межах Закону ОМС набувають статусу адміністративного органу тоді, коли вони ухвалюють рішення у справах щодо конкретних осіб чи суб'єктів господарювання. Це стосується, зокрема, надання дозволів на розміщення реклами, державної реєстрації підприємств, призначення соціальних виплат, погодження містобудівних умов, видачі дозволів на будівництво, реєстрації місця проживання, актів цивільного стану (народження, смерть, шлюб), розподілу земельних ділянок тощо.

Результатом таких процедур є прийняття адміністративного акта, а саме рішення або юридично значущої дії індивідуального характеру, яка здійснюється адміністративним органом (у тому числі ОМС) для вирішення конкретної справи. Такий акт спрямований на встановлення, зміну, припинення або реалізацію прав чи обов'язків конкретної особи або осіб.

Слід звернути увагу, що адміністративний акт має стосуватися зовнішніх правовідносин органу місцевого самоврядування із третіми особами (фізичними чи юридичними). Внутрішньоорганізаційні акти, навіть індивідуального характеру (наприклад, щодо кадрових

питань), не вважаються адміністративними актами.

Крім того, коли ОМС здійснює нормотворчу діяльність, тобто ухвалює правила, які стосуються всіх мешканців громади (наприклад, затвердження бюджету, програм розвитку, регламенту ради, правил благоустрою), вони не виконують функції адміністративного органу у розумінні Закону.

Закон також розрізняє поняття «адміністративна процедура» та «адміністративне провадження». Для органів місцевого самоврядування важливо чітко розуміти зміст цих термінів, аби правильно застосовувати їх у правозастосовній практиці.

Адміністративна процедура, як вказано вище, це нормативно закріплений порядок розгляду справи, своєрідний алгоритм дій. У той час як адміністративне провадження охоплює конкретну сукупність процедурних дій та рішень адміністративного органу, які реалізуються в межах тієї процедури і завершуються прийняттям адміністративного акта. Зокрема Законом визначено, що адміністративне провадження – це сукупність процедурних дій, що вчиняються адміністративним органом, і прийнятих процедурних рішень з розгляду та вирішення справи, що завершується прийняттям і, в необхідних випадках, виконанням адміністративного акта (п. 4 ч. 1 ст. 2 Закону) [4].

У межах адміністративної процедури варто розрізняти поняття «процедурна дія» та «процедурне рішення». Пунктом 9 ч. 1 ст. 2 Закону закріплено, що «процедурна дія – це дія адміністративного органу, що вчиняється під час розгляду справи, але якою справа не вирішується по суті» [4]. У свою чергу процедурне рішення визначено, як рішення, що приймається в ході процедури, але також не має остаточного характеру (наприклад, залишення заяви без руху, повернення клопотання) (п. 10 ч. 1 ст. 2 Закону) [4].

У межах одного провадження може бути кілька процедурних дій та рішень, проте адміністративний акт, який вирішує справу по суті, є єдиним правовим результатом цієї діяльності.

Таким чином, адміністративну процедуру доцільно визначити, як формалізований, правовий механізм, за допомогою якого органи місцевого самоврядування реалізують свої повноваження щодо конкретних осіб. Її належне застосування є запорукою законності, прозорості та ефективності управління на місцевому рівні.

Згідно з положеннями статті 7 Конституції України, місцеве самоврядування в нашій державі визнається та підлягає гарантуванню [5]. Відповідно до статті 19 Конституції, органи державної влади й місцевого самоврядування, так само як і їх посадові особи, зобов'язані діяти виключно на основі закону, у межах наданих повноважень і згідно з визначеною процедурою [5]. Конституційна стаття 55 закріплює право кожного на судовий захист, що включає можливість оскарження рішень, дій або бездіяльності органів державної влади чи місцевого самоврядування, а також дій їхніх посадових або службових осіб [5]. Стаття 144 Основного Закону передбачає, що рішення, ухвалені органами місцевого самоврядування в межах їх законних повноважень, є обов'язковими до виконання на відповідній території [5]. У разі, якщо таке рішення не відповідає Конституції або законам України, воно може бути зупинене в установленому порядку з одночасним зверненням до суду.

Попри те, що вказано лише частину конституційних норм, які регламентують питання місцевого самоврядування, на їх підставі можна зробити кілька принципових висновків [6]: Конституція гарантує існування і функціонування місцевого самоврядування; посадові особи місцевих рад зобов'язані діяти лише в межах закону; громадяни мають гарантоване право на оскарження рішень і дій органів місцевого самоврядування; шкода, заподіяна незаконною діяльністю таких органів, підлягає відшкодуванню з державного бюджету; рішення органів місцевого самоврядування обов'язкові до виконання, але можуть бути зупинені виключно відповідно до законодавчо визначеного механізму.

Отже, ще на конституційному рівні створено правові засади для оскарження актів місцевого самоврядування. Чітка регламентація цієї про-

цедури гарантує її дієвість та забезпечує включення механізмів державного контролю за діяльністю відповідних органів і їх представників [2].

Кодекс адміністративного судочинства України забезпечує юрисдикційний механізм захисту прав і свобод осіб у випадках, коли органи місцевого самоврядування приймають рішення, здійснюють дії або допускають бездіяльність із порушенням вимог законодавства.

Згідно зі статтею 5 Кодексу адміністративного судочинства України, кожна особа має право звернутися до суду з вимогою визнати нормативно-правовий акт або його окремі положення протиправними та такими, що втратили чинність, якщо вона вважає, що цим актом, діями чи бездіяльністю органу влади порушено її права, свободи чи законні інтереси [7]. У такій ситуації основною формою захисту виступає визнання акта місцевої ради незаконним та таким, що втратив чинність. Отже, між цими поняттями існує логічний зв'язок: встановлення протиправності акта автоматично тягне його втрату чинності.

У процедурному аспекті КАС України визначає, що такі справи розглядаються за правилами загального позовного провадження, за винятком випадків, коли акт дублює зміст або прийнятий на виконання акта, який уже визнаний незаконним та недійсним повністю або частково. Це свідчить про важливість таких справ і необхідність серйозного та відповідального підходу до їх вирішення. Такі справи підлягають розгляду саме адміністративними судами. Якщо акт скасовано, суд може зобов'язати орган влади вжити дій для поновлення порушених прав, а також зобов'язати прийняти новий акт замість скасованого, якщо це необхідно.

Що стосується осіб, які можуть оскаржити н.п.а., то положення КАС України, на нашу думку, дещо обмежують зміст конституційної гарантії. У КАС йдеться про дві категорії суб'єктів: 1) особа, щодо якої такий акт застосовано, або 2) особа, яка є учасником правовідносин, де він підлягає застосуванню. Водночас Конституція гарантує право на оскарження рішень, дій і бездіяльності будь-якій особі, без

додаткових умов. Тому можна зробити висновок, що така звужена інтерпретація в КАС України є необґрунтованою, оскільки суспільний контроль за актами місцевих рад має бути доступним кожному – задля їх відповідності законодавству та правам людини.

Аналізуючи особливості провадження у справах про скасування нормативно-правових актів органів місцевого самоврядування, відповідно до КАС України, можна виокремити такі аспекти: суб'єктом звернення є особа, на яку поширюється дія акта або учасник відповідних правовідносин; оскаржити акт можливо протягом усього періоду його чинності; рада повинна опублікувати повідомлення про позов у виданні, де оприлюднювався сам акт; акт може бути визнаний протиправним як повністю, так і частково; за умовами, встановленими КАС України, у межах розгляду справи може бути визнано незаконними й інші акти цієї ради; рішення в такій справі може бути оскаржене у звичайному порядку.

КАС України також визначає правові наслідки визнання акта незаконним та нечинним, зокрема: «Резолютивна частина судового рішення щодо визнання нормативно-правового акта протиправним і таким, що втратив чинність, має бути невідкладно оприлюднена відповідачем у тому самому виданні, де публікувався акт, після набуття рішенням законної сили. Такий акт втрачає чинність з моменту набуття чинності судовим рішенням – повністю або в частині». Позови щодо актів, що дублюють зміст або прийняті на виконання акта, який уже визнано незаконним, розглядаються за спрощеною процедурою [7]. Слід зазначити, що таке судове рішення не має ретроактивної сили, тобто не поширюється на правовідносини, що виникли до його ухвалення.

Нарешті, на рівні територіальних громад застосовуються локальні нормативні акти, зокрема статuti територіальних громад, регламенти місцевих рад, положення про виконавчі органи тощо. Ці документи деталізують порядок реалізації адміністративних процедур у межах конкретної громади, враховуючи її організаційні, територіальні та інституційні особливості.

Таким чином, правове регулювання адміністративних процедур в ОМС має багаторівневу структуру, що поєднує конституційні норми, спеціальне законодавство, процесуальні гарантії та локальну нормотворчість.

Положення Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» також підтверджують дію принципу «дозволено лише те, що передбачено законом» у діяльності місцевих рад. Зокрема, згідно зі статтею 59 цього закону, рада у межах своєї компетенції ухвалює нормативні й інші рішення у формі актів [8]. У тій самій статті визначено і порядок ухвалення таких актів. Частина десята цієї статті прямо вказує: якщо акт місцевої ради суперечить Конституції чи законам України, він може бути визнаний незаконним виключно за рішенням суду [8].

Процес прийняття нормативно-правових актів органами місцевого самоврядування проходить через низку послідовних етапів: від ініціювання та підготовки проєкту рішення, через його розгляд і прийняття, до офіційної реєстрації та оприлюднення [3, с. 147].

Разом із тим, під час аналізу процедур, що стосуються оскарження нормативно-правових актів окремої місцевої ради, варто зважати на деякі важливі нюанси. Зокрема: доцільно враховувати наявність спеціальних нормативних актів, які регламентують діяльність відповідної адміністративно-територіальної одиниці (наприклад, у випадку Київської міської ради – звернути увагу на положення Закону України «Про столицю України – місто-герой Київ» [9]); бажано вивчити статут конкретної громади або міста, якщо такий документ був ухвалений; проаналізувати регламент роботи конкретної місцевої ради, оскільки він містить процедурні аспекти, які прямо впливають на зміст і процес прийняття актів.

Застосування подібного комплексного підходу дає змогу всебічно оцінити діючі правові механізми, які регулюють порядок оскарження нормативно-правових актів конкретної місцевої ради. Це, у свою чергу, сприятиме належному розумінню як процедурної сторони питання, так і правових підстав для визнання таких актів незаконними.

Отже, щодо удосконалення правового регулювання прийняття та оскарження нормативно-правових актів місцевих рад варто вказати, що основи прийняття нормативно-правових актів органами місцевого самоврядування та право громадян на їх оскарження закріплені на рівні Конституції України, що становить фундаментальну правову гарантію, яка забезпечує легітимність актів і контроль за ними.

Крім того, Кодекс адміністративного судочинства України загалом забезпечує належне регулювання процесуальних аспектів розгляду справ щодо оскарження нормативно-правових актів місцевих рад, що сприяє реалізації права на судовий захист.

Проте варто вказати й на проблемні аспекти чинного регулювання, а саме на нечіткість дефініції нормативно-правового акта. Так, у чинному законодавстві відсутнє однозначне тлумачення поняття «нормативно-правовий акт», що створює правову невизначеність. Зокрема, не всі рішення ради мають нормативний характер, проте формально підпадають під загальний механізм оскарження.

Разом з тим, КАС України встановлює обмежене коло осіб, які можуть ініціювати оскарження актів ради, в той час як Конституція надає це право кожній особі без будь-яких додаткових умов, що звуження суперечить конституційним гарантіям.

Висновки. На підставі проведеного дослідження доцільно окреслити такі шляхи удосконалення нормативно-правового регулювання адміністративних процедур в органах місцевого самоврядування в Україні, зокрема: повноцінне впровадження Закону «Про адміністративну процедуру» на всіх рівнях місцевого самоврядування, включаючи навчання посадовців; уніфікація процедур, а саме розробка зразків/типових процедур для основних адміністративних дій ОМС; цифровізація процесів шляхом розширення електронних систем управління адміністративними провадженнями; підвищення прозорості, зокрема, забезпечення обов'язкової публікації проєктів рішень, протоколів громадських слухань, процедур оцінки впливу; розвиток інструментів участі громадян у формі громадських консультацій, а також бюджети участі, іні-

ціативні проєкти з чітко визначеним процедурним механізмом; регулярне оцінювання якості процедур з боку незалежних організацій.

Розкриваючи наведене варто зробити висновки, що з метою підвищення ефективності, правової визначеності та демократичного характеру адміністративних процедур в органах місцевого самоврядування, доцільним є вжиття комплексу взаємопов'язаних заходів.

Насамперед, необхідно забезпечити повномасштабне впровадження положень Закону України «Про адміністративну процедуру» на всіх рівнях місцевого самоврядування. Це включає не лише організаційне та нормативне забезпечення виконання вимог закону, а й системне навчання посадових осіб з метою формування уніфікованої, правомірної та ефективної практики адміністративного провадження.

У цьому контексті важливим є також уніфікування адміністративних процедур шляхом розробки типових моделей (алгоритмів) для найбільш поширених управлінських рішень. Такий підхід забезпечить однаковість адміністративної практики, її передбачуваність, знизить ризики правопорушень та забезпечить дотримання принципу правової визначеності.

Наступним кроком має стати цифровізація адміністративних процесів. Йдеться про розширення можливостей електронного урядування, зокрема впровадження електронного документообігу, створення єдиних інформаційних платформ для управління адміністративними справами, а також інтеграцію місцевих інформаційних систем із національними електронними реєстрами.

Не менш значущим є підвищення прозорості адміністративних процедур. Це передбачає обов'язкову публікацію проєктів нормативних рішень, протоколів громадських слухань, результатів процедур оцінки впливу на соціальне середовище або довкілля. Така відкритість дозволяє громадськості ефективно контролювати діяльність органів влади.

Одночасно варто посилювати участь громадян у процесі прийняття управлінських рішень. Інституціоналізація механізмів громадських консультацій, бюджетів участі, а також локальних ініціатив має спиратися на чітко визначені,

прозорі процедури, що сприятимуть реалізації принципу субсидіарності та демократичного врядування.

На завершення, слід запровадити системне незалежне оцінювання якості адміністративних процедур, яке може здійснюватися аналітичними центрами або уповноваженими громадськими організаціями. Такі оцінки не лише сприятимуть виявленню недоліків у процедурній діяльності органів місцевого самоврядування, а й формуватимуть основу для подальшого вдосконалення нормативного регулювання в цій сфері.

Таким чином, комплексна реалізація вказаних підходів сприятиме формуванню більш ефективної, відкритої та орієнтованої на потреби громадян системи публічного адміністрування на місцевому рівні.

Підсумовуючи наведене, варто підкреслити, що місцеве самоврядування посідає важливе місце в системі публічної влади України, будучи її органічною складовою. У демократичному суспільстві воно відіграє ключову роль у формуванні та розвитку політичних і соціально-економічних процесів на місцях, забезпечуючи ефективну взаємодію між владою та громадою. Його наявність є необхідною умовою побудови правової та демократичної держави, оскільки дозволяє адаптувати управлінські рішення до конкретних територіальних особливостей. Інститут місцевого самоврядування сприяє активізації громадської ініціативи, а його кінцевою метою є зміцнення місцевої демократії [10].

Удосконалення нормативно-правового регулювання адміністративних процедур в органах місцевого самоврядування в Україні є необхідним кроком для підвищення правової визначеності, забезпечення ефективного судового захисту та посилення конституційних гарантій осіб.

Література

1. Букіна Л.Є. Деякі аспекти оскарження нормативно-правових актів в порядку адміністративного судочинства. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 4. С. 454-456. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2020-4/107>

2. Цельєв О.В. Право на оскарження рішень органів публічної влади та їхніх посадових осіб як складова верховенства права. *Наукові записки НаУКМА. Юридичні науки*. 2017. Т. 200. С. 72-79.

3. Хоменко О.В. Процедура прийняття нормативно-правових актів органами місцевого самоврядування. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2015. Вип. 34. Т. 2. С. 144-147.

4. Про адміністративну процедуру: Закон України від 17 лют. 2022 р. № 2073-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>.

5. Конституція України: Закон України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

6. Баран С.І. Окремі аспекти регулювання процедури прийняття і оскарження нормативно-правових актів місцевих рад в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2024. Т. 2. № 81. С. 52-56. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.81.2.8>

7. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 6 лип. 2005 р. № 2747-IV (в редакції Закону № 2147-VIII від 03 жовт. 2017 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text>.

8. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 трав. 1997 р. № 280/97-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/280/97-вр>

9. Про столицю України – місто-герой Київ: Закон України від 15 січ. 1999 р. № 401-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/401-14#Text>.

10. Ільницький М.С. Місцеве самоврядування як форма публічного волевиявлення. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2018. № 74(3). С. 28-37.

References

1. Bukina L.Ye. Deyaki aspekty oskarzhennya normatyvno-pravovykh aktiv v poryadku administratyvnoho sudochynstva. *Yurydychnyy naukovyy elektronnyy zhurnal*. 2020. № 4. S. 454-456. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2020-4/107>

2. Tselyev O.V. Pravo na oskarzhennya rishen orhaniv publichnoyi vlady ta yikhnikh posadovykh osib yak skladova verkhovenstva prava. *Naukovi zapysky NaUKMA. Yurydychni nauky*. 2017. T. 200. S. 72-79.

3. Khomenko O.V. Protsedura pryynyattya normatyvno-pravovykh aktiv orhanamy mistsevoho samovryaduvannya. *Naukovyy visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriya: Pravo*. 2015. Vyp. 34. T. 2. S. 144-147.

4. Pro administratyvnu protseduru: Zakon Ukrayiny vid 17 lyut. 2022 r. № 2073-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>.

5. Konstytutsiya Ukrayiny: Zakon Ukrayiny vid 28 cherv. 1996 r. № 254k/96-VR. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*. 1996. № 30. St. 141.

6. Baran S.I. Okremi aspekty rehulyuvannya protsedury pryynyattya i oskarzhennya normatyvno-pravovykh aktiv mistsevykh rad v Ukrayini. *Naukovyy visnyk Uzhhorodskoho*

natsionalnoho universytetu. Seriya: Pravo. 2024. T. 2. № 81. S. 52-56. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.81.2.8>

7. Kodeks administratyvnoho sudochynstva Ukrayiny: Zakon Ukrayiny vid 6 lyp. 2005 r. № 2747-IV (v redaktsiyi Zakonu № 2147-VIII vid 03 zhovt. 2017 r.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text>.

8. Pro mistseve samovryaduvannya v Ukrayini: Zakon Ukrayiny vid 21 trav. 1997 r. № 280/97-VR. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/280/97-vr>

9. Pro stolytsyu Ukrayiny – misto-heroy Kyiv: Zakon Ukrayiny vid 15 sich. 1999 r. № 401-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/401-14#Text>.

10. Ilnytskyy M.S. Mistseve samovryaduvannya yak forma publichnoho volevyavleniya. *Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu vnutrishnikh sprav*. 2018. № 74(3). S. 28-37.

WAYS TO IMPROVE THE LEGAL REGULATION OF ADMINISTRATIVE PROCEDURES IN LOCAL SELF-GOVERNMENT BODIES IN UKRAINE

State University «Kyiv Aviation Institute»
Lyubomyr Huzar Avenue, 1, 03058, Kyiv, Ukraine
E-mail: molex2014@ukr.net

*The purpose of the article is aimed at studying ways to improve the regulatory regulation of administrative procedures in local self-government bodies in Ukraine. **Research methods:** the chosen topic of scientific research requires the use of various scientific methods and approaches to obtain qualitative results. Therefore, the following research methods were used to solve the tasks: analysis; system method; analytical, etc. **Results:** improving the legal regulation of administrative procedures in local self-government bodies in Ukraine is a necessary step to increase legal certainty, ensure effective judicial protection and strengthen constitutional guarantees of individuals. **Discussion:** the administrative procedure is of key importance for local self-government, since, on the one hand, it determines the procedure for the exercise of their powers by local self-government bodies, and on the other hand, it serves as a tool for ensuring the rights, freedoms and legitimate interests of individuals and legal entities. The study of the issues of regulatory regulation of administrative procedures in the field of local councils' activities is conditioned by the need for an in-depth analysis and search for effective areas of improvement of domestic legislation regulating the regulation of administrative procedures in local self-government bodies in Ukraine, including the procedure for adopting and appealing against regulatory legal acts of local self-government bodies. In addition, the problem is of considerable importance both in the scientific and practical dimensions, as it requires a study of the effectiveness of existing mechanisms, the identification of gaps in regulatory regulation, as well as an assessment of the compliance of national norms with international standards in the field of protection of citizens' rights and the development of local democracy. The implementation of an integrated approach within the framework of this work will outline the main shortcomings of the current system, formulate proposals for improving legal regulation and contribute to the formation of effective administrative practice at the local level. In general, modern trends in the development of public administration require ensuring openness, transparency and efficiency of local self-government bodies. One of the prerequisites for achieving this is a clear and systematic regulatory regulation of administrative procedures.*

Key words: local self-government bodies; administrative procedure; legal regulation; public administration.

Стаття надійшла до редакції 22.09.2025